

Чому на початку нової епохи ми, Церква Христова, все ще залишаємося у світі? Насправді це вже не наш час, то чому ми ще залишаємося на землі? Відповідь очевидна: Бог хоче спасати і продовжує спасати людей. У Нього є ще великі чудові плани для землі і є важливий план для Своєї Церкви. Непотрібно вигадувати якихось нових ідей - ми не шукачі новітніх ідеологій, тим паче - не просто зібрання людей, які згодилися написати ще одну програму. Слово Боже є основою нашого життя і служіння. Якраз сьогодні сила Церкви полягає в тому, щоб виконувати древні євангельські заповіді, залишатися вірними Його дорученню. Наш дорогий Ісус Христос дав нам повеління. Якщо ми дивимося на цю духовну мішень, то фокусуємося на саму десятку. Отож одне слово, яким можна передати сутність Євангелія, – спасати. Це відповідь на те, чому ми проповідуємо, чому мріємо, чому аналізуємо, чому молимося.

Як послідовники Ісуса Христа, ми згадуємо це Велике Доручення. Залишаючи землю, Ісус підійшов до Своїх учнів і сказав:

«Тож ідіть і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:19-20)

Звернімо увагу на три тези, які свідчать про важливість нашої місії у спасінні людей. Ми розуміємо, що не ми спасаємо грішників, але ми є учасниками цього спасіння, тому що Бог використовує нас.

І. Проповідь Євангелія – важлива, унікальна місія Церкви Це завдання належить лише Церкві. Нам надано честь виконувати Велике Доручення Христа. Саме нам, спасенним, Бог доручає місію проголошувати істину про спасіння. Ми знаємо, що програма Святого Духа у цьому світі вже упродовж двох тисяч років полягає у тому, щоб привести кожну людину до пізнання істини і дати їй право вибору - жити з Богом у вічності. З цієї причини ми ще не підхоплені і залишаємося до часу на землі для благовістя. Звіщати спасіння – Його головна програма в часи благодаті. Ми отримали право бути Його представниками і послами.

«Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення. Оце ми як послы замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: примиріться з Богом!» (2 Кор. 5:19-20)

. Тому ми сьогодні відзначаємо, що кожен християнин – місіонер. Кожен християнин на початку XXI століття залишається, аби звершувати місіонерське служіння. І з цього випливає очевидний принцип: якщо християни залишаються у благовісті, значить, церква

має зрілих і сильних християн. Для нашого благовістя існують причини. Одна з них - мое особисте спасіння. Біблія каже, що ми пам'ятаємо про своє спасіння: ким були раніше, звідки Він нас вирвав і вивів із темряви у світло Сина Свого. Саме ревність у спасінні інших вирізняє християн, які пам'ятають ціну власного викуплення. До цього звикнути не можна і обмежитися радістю від власного спасіння. Спасіння за своєю природою не егоїстичне, тому спасений думає про порятунок інших, а не задовольняється і гордиться власним.

Нас має більше цікавити спасіння людей, а не дискусії спасених. Серед багатьох важливих речей нам слід віддавати перевагу головним, тому воїни Христа готуються до битв, а не до внутрішніх дебатів. У цьому - наше покликання. Ми стоїмо в проломі за людей, у заступництві, а не просто боремося за особисті погляди. Посланці Христа не повинні демонструвати свої «духовні м'язи» у тилах, а мають віддавати себе гідній підготовці, після чого - посвячувати себе служінню. Нам необхідне зростання, потрібні ревність і вогонь, бо без цього неможливо виконати повеління Христа. Справжня духовна зрілість, сповнення Духом Святим приводять нас до глибокого переконання: наше місце не в тилах, а на передовій, для проголошення, що правда - в Ісусі Христі.

Григорію Сковороді належить одна проста теза:

«Я живу не для того, щоб їсти, а їм для того, щоб жити».

Якщо ми говоримо про наше покликання, наше служіння полягає не в тому, щоб просто досліджувати Біблію і молитися за своє життя. Ми вивчаємо Слово Боже і всебічно піклуємося про свою духовність для того, щоб ефективно служити людям у цьому світі. Сила Духа Святого призначена для благовісників у праці благовістя. Ми не можемо бути сильними, зрілими, благословеними, якщо не проголошуємо Слова Божого. Христос сказав:

«Ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8)

Церква Ісуса Христа – це не секта особливо відділених людей, які втратили зв'язок зі світом. Це зібрання покликаних зі світу, але посвячених світові людей. Це ознака серйозної зрілості. Якщо ми бачимо світ як поле служіння, то, безумовно, Господь потурбується про нашу чистоту, про нашу гідність, Він сповнюватиме нас силою для благочестя. Пам'ятаєте первосвященицьку молитву Христа:

«Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого» (Ів. 17:15)

? У світі без світу, але для світу – ось така наша місія. Рівень зрілості християнина вимірюється відділенням від гріха і водночас любов'ю та посвятою грішникам. Християни в Україні є боржниками росіянам, полякам, вірменам, німцям, грузинам, американцям. Ми є боржниками багатьом неспасеним, і це відчуття боргу допомагає нам стати ближче до тих, хто гине. Наша святість від того не забрудниться.

II. Проповідь Євангелія - необхідне і відповідальне служіння Церкви Ми

відчуваємо цю відповідальність, тому що древнє Євангеліє потрібне сучасному просунутому поколінню однаковісінько, як колись. Спасіння актуальне сьогодні, як і колись, бо гріх і смерть без Бога залишаються головними проблемами цього світу. Останні часи (ми всі відчуваємо це) відзначаються байдужістю людей до Слова Божого. Але це зовсім не означає, що людям не потрібне спасіння. Їхня байдужість – це не привід для нашої пасивності, припинення проповіді, мовчання.

«Через Нього ми прийняли благодать і апостольство на послух віри через Ім'я Його між усіма народами» (Рим. 1:5)

Ми посланці, які прийняли благодать і апостольство. Поширення Його Царства у світі – наше найбільше бажання і наша головна мета й відповідальність. У словах, які промовляємо під час молитви: «

Нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє», захована наша мрія і сутність нашого служіння. Ми не можемо жити спокійним, розміреним життям спасених, якщо поруч тисячі йдуть до пекла! І географія тут не важлива, де це відбувається: у твоїй рідній країні чи за її межами. □ Звіщати, проголошувати «чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до світла» □

(1 Петр. 2:9) – наш пріоритет і наша відповідальність. Тому кожен живий християнин і кожна церква покликані стати учасником місіонерського руху. Ми занепокоєні тим, що сучасне покоління стрімко втрачає орієнтири, морально-етичні цінності. Спостерігається духовна деградація, моральна розбещеність, руйнуються сімейні цінності, домінує матеріалізм. Це все призводить до духовного зубожіння та банкрутства. Наше відроджене серце має це відчувати. Ми були нічим не кращими, але знаємо, ким є сьогодні. Також знаємо, що маємо робити для того, щоб неспасенні мали надію через наше служіння. Духовна деградація і все, що супроводжує сьогодні суспільне життя, настільки вражаюче дотикається до людей, що як наслідок ми маємо глибокі політичні, економічні, соціальні кризи.

Завжди пам'ятайте одну річ: служіння благовістя обмежене в часі – у нас мало часу на проповідь Євангелія. Маємо лише сьогоднішній день. Для Церкви Христової як рятівної служби, як команди спасіння у XXI столітті залишається дуже мало часу. Ми говоримо про це, розуміючи ознаки другого Христового приходу. Світ пришвидшує ходу у пошуках життя без Бога і розчаровується, деградує, тому нам усе більше потрібно сфокусуватися на місії спасіння. Саме християнські цінності здатні збагатити націю, впливати на культуру, на моральний стан і привести кожного громадянина країни до того, щоб той пережив відродження.

Християни останніх часів особливо відповідальні за правильну передачу Євангелія. Вона має бути точною, без помилок, яка відповідає бажанню Духа Святого донести до людей слово про спасіння. Одна з характеристик вірності Церкви Христу полягає у точному проголошенні Слова, що є важливою складовою нашого служіння. Тому справжні християни сьогодні продовжують говорити про гріх і наголошувати на необхідності

особистих взаємин із Богом. Потрібно говорити про покаяння людини, віру, відродження, освячення, керівництво Духом Святим. Ці речі вже сьогодні непопулярні, але саме так Слово проголошується в силі і досягає серцець.

Ми покликані бути вірними повному Євангелію, передавати всю волю Божу, а не вибірково якусь її частину. Бог помістив нас у часі, коли здорової науки, за словами апостола Павла, не зможуть перенести, «знести не зможуть». Ми очевидці цього і деколи дивуємося таким поведінням. Але це реалії духовного стану суспільства сьогодні. Теорії процвітання й успіху більш популярні, ніж істина про покаяння. Гонитва за Божими обітницями сильніше приваблює, ніж дотримання Божих заповідей або правда про власний духовний застій. Через такі компроміси Церква втрачає сили. І популярне Євангеліє сучасності – це неточне Боже Слово. Проповідь Євангелія має бути відповідальним обов'язком як для кожного служителя, так і для кожного члена церкви. Ми ще не царюємо, бо не настав час, і, зрештою, не можемо царювати без Царя. Ми сьогодні в заступництві за людей, за котрих вмирав Ісус Христос. Ми не створюємо новий світовий порядок, бо розуміємо, що Цар усіх царів, Президент над усіма президентами ще не прийшов.

Хто і що нам сьогодні заважає благовістити – в наш час, у наших умовах, із нашими можливостями? Сьогодні – це не час для комфорту, посередності, теплоти або ліні. Неможливо повністю радіти власному спасінню, якщо воно не супроводжується проповіддю Євангелія іншим людям.

Якщо ми говоримо про важливість спасіння людей, важливо розвивати такі служіння, які спрямовані на досягнення людей для Бога, відчиняти свій дім для людей, організовувати групи для невірних. Служителям варто приділити більше уваги, щоб на всіх рівнях про це йшлося. Особистий євангелізм має стати невід'ємною практикою кожного члена церкви.

III. Проголошення Євангелія - успішна місія Церкви.

Місія Церкви закінчиться на мажорі, бо це гарантує Той, Хто сказав: «Не бійтеся, Я перемиг світ». У Христа є визначений час для спасіння і визначене число спасених. Церква буде наповнена з усякого народу і племені, тому ми на землі доти, допоки не ввійде повне число язичників. Церква переживає різні періоди. Свого часу був великий духовний урожай дев'яностих років в Україні. Сьогодні - інший час, але Бог продовжує спасати. Можливо, хтось перебуває в ностальгії за минулим, але нам необхідно дивитися в майбутнє, оскільки завтрашній день буде важчий. Для цього потрібна мобілізація, молитва і ревність, зрештою, необхідно шукати Бога.

Ми захоплюємося нашим Господом – Він об'єднує нас на багатолюдних зібраннях і малих церковних групах. Нам необхідно заклик до благовістя поширювати у своїх церквах, у селах та містах, тому що Христос є Первосвящеником, Який продовжує Своє служіння для Своєї Церкви. Дивно, але наш Господь – Цар над царями і водночас Жертва заради людства. Він – Лев і Агнець. У Ньому поєднані абсолютна святість і безумовна любов, всемогутність і доступність, слава і простота. У Ньому гармонія бурі і тиші, справедливості і милості. Таких якостей нам необхідно вчитися від Нього, щоб бути ефективними благовісниками. Він розпочав справу спасіння, і Він її закінчить, бо Він Початок і Кінець, Перший і Останній. Ми є блаженними людьми, що знаємо Його.

Христос гарантує, що проголошення Євангелія буде успішним:

«І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво всім народам. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14).

Нашим кращим приготуванням до зустрічі з Христом є вірне і постійне проголошення Слова Божого, тоді наші «мечі» спрямовані у правильний бік:

«Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12)

Сьогодні не час для відпочинку чи зупинки - має бути час переосмислення, але не час пересиджування. Наша місія занадто важлива, щоб зволікати, чогось чекати і залишатися пасивними. У християн сьогодні є необхідність переглянути пріоритети: менше для себе і більше для Бога. Його Церква в останні часи – це не зал для очікування на вокзалі, де можна спокійно подрімати. Вона має стати лікарнею, шпиталем, де понівечені, знесилені серця отримують допомогу, де люди відчувають тепло. Церква – це ковчег спасіння, де відбувається зцілення душ. У ній християни зміцнюються і зростають, звідси виходять на поле служіння, тому що їхня місія є Великим Дорученням Христа.

Якщо не через нас, то через інших Бог звершить цю роботу і в будь-якому разі Його місія увінчається успіхом. Служіння Церкви закінчиться великим тріумфом прославлення Того, Хто сидить на престолі слави!

«Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення! І кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, чув я, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки!» (Об. 12:13)

Тоді сонми спасених стануть разом поклонятися Господу. Місія Церкви завершиться перемогою. Тоді і почнемо царювати! А сьогодні не можна, ще не час, недоречно...